

BIZANTINSKO CESARSTVO

Bizantinsko cesarstvo se je ob koncu 5. stoletja razprostiralo okrog Sredozemskega morja, od Grčije do Male Azije in severne Afrike. Svojo zlato dobo je doživelo v 6. stoletju, v času njegovega najpomembnejšega vladarja cesarja **Justinijana I.** Ta vladar je pomemben tudi zato, ker je zbral in uredil zbirko zakonov (Justinijanov kodeks). Tako se je izročilo rimskega prava ohranilo še do danes.

Glavno mesto cesarstva je bil Konstantinopel, ki je bil ustanovljen že leta 330 na kraju, kjer je prej stalo grško mesto Bizanc. Mesto, ki se je nahajalo v Bosporski ožini, je ležalo na zelo pomembni strateški legi. Na tem mestu so se končale trgovske poti, po katerih so trgovci tovorili zlato, svilo, začimbe, jantar, krzno in še kaj. Mesto je bilo tudi pomembno пристanišče, kamor so prihajali predvsem najbolj znani srednjeveški trgovci tega območja, to so bili Benečani. Okrog leta 1000 je v mestu živelo celo okrog milijon prebivalcev, ki so se ukvarjali predvsem s trgovino in obrtjo, bogateli pa so tudi na račun dajatev, ki so jih morali plačevati v provincah.

S preseljevanjem narodov in z arabskim osvajanjem pa se je mirno življenje v cesarstvu nehalo. Nekateri predeli cesarstva so prešli v tujo oblast. S severa so ob Donavi prodirali Slovani, na vzhodu pa so Arabci zavzeli najbogatejši provinci v cesarstvu, Egipt in Sirijo. Cesarstvo pa je bilo še bolj ogroženo, ko so se v Mali Aziji naselili Turki in na jugu Italije Normani. Pravo pustošenje Konstantinopla pa so povzročili še križarji, ki so leta 1204 zavzeli mesto. Vse hujši vpadi Turkov so v 14. stoletju cesarstvo skrčili na mesto Konstantinopel. Leta 1453 pa so čete turškega sultana zavzele mesto in ga preimenovali v Istanbul. Skoraj tisočletna doba Bizantinskega cesarstva se je tako končala.